

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Maria Fărîmă
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOMȘA, ȘERBAN

Ninge la Iasnaia Poliana : povestiri / Șerban Tomșa. - Pitești :

Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3153-4

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

*Ninge la
Iasnaia Poliana*
Șerban Tomșa

Povestiri

Editura Paralela 45

Cuprins

Jim cel îndrăgostit de albastru / 9

Ninge la Iasnaia Poliana / 11

Când Dumnezeu a cerut puțină apă / 13

Noiembrie, iepuri mecanici / 17

Insula (un exercițiu cinematografic) / 25

Nu există țară pentru artiști / 31

Neologismele lui Gondolieru' / 35

Fata de la oraș / 43

O vizită la 1925 / 47

Arena nr. 4 / 59

Vizitatorul nocturn / 63

Roșu și albastru / 67

Baia de mulțime / 71

Ambulanța / 75

Atitudine de împărat / 79

Fereastra / 83

Strada morților / 91

Un înger lovit pe trecerea de pietoni / 95

Moartea este un domn care mă vizitează spre dimineață / 97

EDITURA PARALELA 45

Jim cel îndrăgostit de albastru

Jim se îndrăgosti fulgerător de albastru într-o primăvară, când i se umflară amigdalele și trebui să-și dea în gât cu albastru de metil. Văzând rezultatul tratamentului, își vopsi părul și mustața în albastru, își trase un costum albastru și își cumpără melon albastru. Găsi într-un magazin chiloți și pantofi albaştri, care se asortară la gardul nou construit, vopsit în albastru. În curte avea un vișin pipernicit, pe care Jim îl făcu repede albastru, cu un spray cumpărat la colț de stradă. În doi ani își albăstri soția cu argint coloidal și începu să aibă impresia că este urmărit pe stradă de doi bărbați în uniforme și cu șepci albastre.

Într-o seară, când traversa strada la semafor, Jim fu lovit de o mașină albastră. În ultimele clipe de viață își îndreptă privirea în sus și văzu o lună verde, răsărind pe un cer roz.

Ninge la Iasnaia Poliana

Este zăpadă cu soare. Acoperișurile sclipesc, streșinile șiroiesc, oamenii calcă într-un fel de piftie alburie, care se risipește în jur și îi stropește pe trecători.

— Bătrâne, oftează Luigi, privind pe fereastră, nimic nu mă deprimă mai mult decât peisajul ăsta. Auzi tu, iarnă cu soare!

— Ehe, la Iasnaia Poliana nu vezi așa ceva, spune un student, specialist în literatura rusă. Chiar dacă iese uneori puțin soare, zăpada nu se topește și nu e ca fleoșcăiala de aici. Cred că acum la Iasnaia Poliana ninge ca-n basme.

— De ce nu putem să fim și noi acolo, bătrâne? întrebă Luigi înciudat.

Ies la spălător. Din ușă îl văd pe Miodrag, sârbul care e de serviciu azi la poartă, și-mi pare abătut. Știu că e cardiac și mă duc la el.

— Ți-e rău, bătrâne? îl întreb. Iar te doare inima? Pot să fac ceva pentru tine?

— A, acum nu mă doare nimic, bătrâne. Mă gândeam și eu, ca prostul, cum ninge la Iasnaia Poliana.

La întoarcere, dau peste Emil.

— Bătrâne, îmi spune Emil, am băut o vodcă ardeiată cu Serghei și mi-a povestit rusul cum ninge la Iasnaia Poliana! E o nebunie, bătrâne, cât de frumos poate să viscolească acolo!

Mă îmbrac și ies către stația de troleibuz din fața Operei. Locuiesc la parterul căminului studentesc Kogălniceanu, lângă Facultatea de Drept. Pe alee mă ciocnesc, neatent, de Ionică Banu, un coleg mai mare.

— Ce faci, bă? mă întreabă el mirat. Unde te duci așa chitit?

— La Iasnaia Po... Mă duc până la facultate să-mi iau noul orar. Că s-a schimbat și...

Umezeala e deranjantă. Pătrunde, prin pantofi, până la glezne. Soarele ți se vâără în creier. În stație văd o tânără brunetă, cu un păr lung, intrându-i în ochi. Își mijește ochii, ca și mine, pentru a putea suporta violența luminii. Îmi zâmbește încurajator.

— E o aiureală, zic eu. Dar la Iasnaia Poliana ninge frumos.

Expresia fetei se schimbă brusc.

— Poftim? întreabă ea.

— Ziceam că la Iasnaia Poliana ninge foarte frumos. Acolo iarnă!

Necunoscuta se precipită către autobuzul care a sosit. Al meu încă nu venise. De pe scara autobuzului îmi mai aruncă o ultimă privire, îngrijorată.